

PARROQUIES@ARENYS

Sant Martí d'Arenys de Munt i Santa Maria d'Arenys de Mar (Bisbat de Girona)

31 MARÇ 2020 - DIMARTS DE LA SETMANA V DE QUARESMA / C - NÚM. 12

LECTURES DEL DIA

- Lectura primera
Nm 21, 4-9

Els qui hauran estat picats,
si miren la serp de coure,
salvaran la vida

- Salm responsorial
SI 101

R. Senyor, escolteu la meua
pregària, que el meu clam
arribi a vós

- Vers abans de l'evangeli
La llavor és la paraula de Déu,
el sembrador és el Crist;
tothom qui el troba
viurà per sempre

- Evangeli
Jn 8, 21-30

Quan haureu enlirat
el Fill de l'home,
conèixerem que soc jo

SANTORAL

Sant Amadeu
Santa Balbina
Sant Guiu

INTENCIONS DE MISSA

- Difunts:

Família Badia-March

- Agraïment:

Als mestres i professors que,
mitjançant les plataformes
tecnològiques, segueixen
educant els infants i joves de
les nostres escoles i instituts

UNES PARAULES

Benvolguts i benvolgudes, parlant amb molts de vosaltres, aquests dies, he vist que un dels comentaris que més sortien és que, a vegades, teniu una mica de por per la situació que vivim. I em venia al cap una frase que es va posar de moda fa alguns anys, atribuïda a un filòsof que es deia Hobbes: «El dia que jo vaig néixer, la meua mare va donar a llum dos bessons: jo i la meua por». És una frase que sempre m'ha fet pensar, perquè vol dir que la por forma part de la nostra vida. La por seria aquell mirall que ens mostraria tot allò que podem perdre. La por seríem, doncs, nosaltres mateixos.

Per això, el que us diria és que no us molesti tenir aquesta por. És ben normal i legítima, perquè vol dir que us estimeu la vida, vol dir que teniu persones a qui estimeu i que no voleu que pateixin, vol dir que teniu projectes per tirar endavant i que no els voleu perdre. Tenir por, en definitiva, vol dir que viviu estimant. Però, no confongueu l'objecte de la por, amb el subjecte que té por. Perquè jo puc tenir por a algunes coses, però no puc viure amb una por que em paralitzi. Per això, quan en algun moment he sentit que la por volia agafar massa espai en el meu cor, he recordat al Sant Pare Joan Pau II quan començant el seu pontificat, suposo que amb un gran temor per la responsabilitat que assumia en un món que canviava, digué amb aquella veu tan segura: «No tingueu por. Obriu les portes al Crist». A mi, m'ha ajudat sempre en els moments més complicats de la meua vida. Potser també us pot servir a vosaltres.

Mn. Joan Soler i Ribas

L'EVANGELI (Jn 8, 21-30)

Els li preguntaven: «Qui ets tu?» Jesús els respongué: «Justament us ho estic dient. Tinc molt a dir i a condemnar de vosaltres; penseu que el qui m'envia diu sempre la veritat i jo, en aquest món, no dic sinó allò que li he sentit dir». Ells no entengueren que es referia al Pare. I els digué: «Quan haureu enlirat el Fill de l'home, conèixerem que jo soc i que no faig res pel meu compte, sinó que dic allò que el Pare m'ha ensenyat. El qui m'envia és amb mi; no em deixa sol, perquè sempre faig allò que li és plaent». En sentir això, molts van creure en ell.

COMENTARI

Quin seria l'eix principal d'aquest evangeli? Doncs crec que seria l'Esperança. Fixeu-vos com Jesús diu als qui el qüestionaven: «Quan haureu enlirat el Fill de l'home, conèixerem que jo soc». O sigui, quan l'hauran eliminat, quan ja no hi serà, aleshores comprendran qui era de veritat. I això sol ja donava sentit a la vida de Jesús. Perquè el que comptava per a ell no era l'èxit immediat, sinó la garantia que la seva paraula continuaria. No ho trobeu bonic? Ens calen, també avui, persones d'esperança. Persones que prenguin consciència de la situació que vivim i que siguin capaços de reconstruir la nostra societat. Persones que no pensin en elles ni en els seus projectes personals sinó en el bé de tots. Persones que deixin enrere les condemnes i les crítiques i uneixin esforços per anar endavant. Com ho va fer Jesús. Fixeu-vos sinó amb el que diu: «Tinc molt a dir i a condemnar de vosaltres». És cert. Però, ho farà? No! Perquè Jesús no posa l'accent en la condemna, sinó en l'esperança. La fe cristiana no és la fe de la por, sinó de l'excés i de l'amor. Ho donem tot, ho fem tot, però no tenim por d'equivocar-nos, perquè el que s'equivoca estimant, ja està perdonat. El Papa Francesc ens ho recorda en una de les seves homilies a Santa Marta: «Si t'equivoques, aixeca't. No hi ha res més humà que equivocar-se. I aquests errors no han de convertir-se per a tu en una presó. Jesús no va venir pels qui estan bé, sinó pels malalts, i per tant, per cada un de nosaltres. I si després et tornes a equivocar, no tinguis por, aixeca't!».

Doncs, res més, germans. Que sigui l'esperança la que guii els nostres passos, i que sigui l'amor el que ens faci aixecar, de nou, com a poble i com a humanitat.